

РЕШЕНИЕ

№ 4585

гр. София, 25.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 20.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **7975** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по чл. 84 и 85 от Закона за убежището и бежанците.

Т. М., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], непълнолетен, действащ със съгласието на своята майка и законен представител К. А. В., не е доволен от Решение № УП - 147/ 02.09.2011 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорвания.

В жалбата е изложено, че административният орган не е изпълнил задължението си да изследва и обсъди наведените от М. обстоятелства, свързани с нежеланието му да се завърне в А. и да съотнесе изложената от него бежанска история към разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, в тази връзка ответникът е следвало да се произнесе относно ситуацията на сигурността в А. и спазването на основните човешки права там – обстоятелство, което има определящо значение за спазване на принципа забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот.

Искането до съда е за отмяна на решението, а преписката да бъде върната на административния орган със задължителни указания за разглеждане на молбата по същество в общо производство.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа оспорването. Не сочи доказателства.

Ответникът – интервюиращ орган при ДАБ, не ангажира становище по делото.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна се установява:

На 14.07.2011 г. А. В. К. се обърнала към председателя на ДАБ с молба да бъде проведено интервю със сина ѝ Т., който навършва 14 години на 28.07.2011 г. и следва сам да реши какво е искането му.

На 30.08.2011 г. със съгласието на майка си оспорващият депозирал молба за закрила, въз основа на която е съставен регистрационен лист № УП 5060/ 30.08.2011 г. Същия ден на М. е връчена покана за интервю. На 31.08.2011 г. интервюиращият орган, определен със заповед № 56/ 04.03.2010 г. на председателя на ДАБ и съобразно чл. 63а, ал. 3 от ЗУБ е провел интервю с жалбоподателя, който заявил желанието си то да бъде проведено на български език, който владее. М. споделил, че е роден в Б., където учи и желае да продължи образованието си и където се намират неговите приятели. Счита, че бъдещето му е в Б. и подчертава, че двамата му братя са български граждани.

Протоколът за проведеното интервю е подписан от молителя, неговата майка и интервюиращия орган. Изискано е и е приложено в преписката писмено становище от ДАНС съобразно чл. 58, ал. 7 от ЗУБ.

С оспорваното в настоящето производство решение ответникът е отхвърлил молбата за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя, като е приел, че тя е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ и че по време на интервюто с М. не се установяват причини за основателен страх от преследване в А. поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Решението е съобщено на Т. М. на 08.09.2011 г., жалбата срещу него е постъпила в ДАБ на 13.09.2011 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна по следните съображения.

Актът е мотивиран с разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ, според която молбата на чужденец за предоставяне статут на бежанец или хуманитарен статут се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Видно е от данните в административната преписка, че спрямо жалбоподателя са налице влезли в сила решения, с които административният орган е отказал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен такъв. С решение № 2670/ 12.10.2000 г. по молбата на К. от 21.08.1998 г. председателят на ДАБ е отказал да предостави статут на бежанец на молителката и нейните деца Г., С. и Т.. С решение по адм. дело № 1249/ 2002 г. на Петчленен състав на ВАС цитираният акт е отменен, а преписката – върната на ДАБ за ново произнасяне по молбата на К. от 21.08.1998 г.

Последвало произнасяне на административния орган с решение № 6865/ 17.12.2002 г., с което е отказано предоставяне на статут на К. и на трите ѝ деца. Жалбата срещу това решение е отхвърлена с влязло в сила на 29.01.2004 г. решение на ВАС.

Молбата си от 17.02.2004 г. майката на Т. М. е адресирала до властите на Р. Б. с искане за предоставяне на статут и хуманитарен статут. С решение № 1227/ 18.02.2004 г. на интервюиращ орган при ДАБ е отказано предоставяне на хуманитарен статут на К. и трите ѝ деца, жалбата срещу което е отхвърлена с влязло в сила на 29.04.2004 г. решение на СГС, III в отделение. Следващата молба на К. /депозирана на 25.03.2005 г./

е оставена без разглеждане от интервюиращия орган с решение от 25.03.2005 г. Действия със същата насоченост майката на М. предприела и на 19.04.2006 г., във връзка с което е издадено решение № УП 114/ 21.04.2006 г., с което производството е прекратено. Оспорването срещу цитирания акт е отхвърлено с влязло в сила на датата на постановяването си решение по адм. дело № Б 2378/ 2006 г. на СГС, III А състав. Следващата молба е депозирана на 09.01.2007 г., производството по нея е прието за недопустимо, а жалбата срещу прекратителния акт – отхвърлена с влязло в сила решение на СГС.

С влязло в сила на 14.07.2008 г. решение на АССГ, I отделение, 19 състав е прогласена нищожността на решение № УП 33/ 13.03.2008 г. на интервюиращия орган при ДАБ в частта, с която е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Т. М. и преписката е изпратена на председателя на ДАБ за произнасяне по нея в общо производство. Такова последвало с решение № 40/ 30.01.2009 г. , жалбата срещу което е отхвърлена с влязло в сила на 26.04.2010 г. решение на ВАС, III отделение по адм. дело № 3165/ 2009 г.

ДАБ е сезирана от К. и на 24.08.2010 г. с искане за закрила за нея и за детето ѝ Т., което е отхвърлено с решене № 135/ 29.03.2011 г. на председателя на агенцията, върху което е обозначено, че следва да се счита връчено на 15.04.2011 г. съобразно чл. 76 ЗУБ.

В рамките на интервюто на 31.08.2010 г. на непълнолетния молител е предоставена възможност да изложи подробно причините за нежеланието му да се завърне в страната си на произход, но той не е назвал конкретни опасения, че би бил подложен на преследване в А. с оглед на свята раса, религия националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Т. М. е роден в Б., тук преминава обучението му и се намират неговите приятели. Изложеното обуславя извод, че в молбата, по която е образувано настоящето производство, той се позовава на основания извън предмета на ЗУБ – не сочи никаква причина за наличие на основателен страх от преследване от страна на властите в страната на произход, нито непосредствена заплаха за живота, сигурността или свободата си поради насилие, породено от въоръжен конфликт, както и възможност за подлагане на изтезания и други форми на нечовешко или унижително отношение или наказание.

В хода на ускореното административно производство не се сочат нови факти, които да обосновават възникнала опасност за правата и свободите му, нито такива, които да показват влошаване на обстановката в А., още повече, че липсват дори косвени данни неговите родители да са били принудени да напуснат или да останат извън страната си на произход, а са се установили извън нея по свое желание. Поради това съдът приема, че административният орган е преценил относимите към случая факти при спазване на административнопроизводствените правила. Субективният характер на опасенията за преследване изисква оценка на възгледите и чувствата на засегнатото лице. Всички действителни или евентуални действия срещу това лице следва да бъдат разглеждани в светлината на тези възгледи и чувства. В своите обяснения пред интервюиращия орган, в жалбата и в съдебно заседание, оспорващият не излага каквито и да е конкретни факти относно личните си възгледи и чувства, които да обосноват извод за наличие на опасност от преследване по смисъла на ЗУБ и чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците. Изводът относно вероятното им наличие съдът следва да формира въз основа на всички доказателства, включително косвени, събрани в административното производството, но не и въз основа на предположения.

Не са налице условия за даване на хуманитарен статут, тъй като не се установява

наличие на непосредствена заплаха за живота, сигурността и свободата, както и опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне, поради които оспорващият не може да се завърне в А..

По изложените съображения съдът приема, че административният акт е издаден от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Т. М., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], непълнолетен, действащ със съгласието на своята майка и законен представител К. А. В., срещу Решение № УП - 147/ 02.09.2011 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: